

În temeiul Deciziei primului-ministru nr. 234/2006 privind numirea domnului Dan Cristian Georgescu în funcția de președinte al Autorității Naționale pentru Reglementare în Comunicații și Tehnologia Informației,

În temeiul dispozițiilor art. 7 alin. (1), (3) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 134/2006 privind înființarea Autorității Naționale pentru Reglementare în Comunicații și Tehnologia Informației, ale art. 36 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2002 privind cadrul general de reglementare a comunicațiilor, aprobată, cu modificări și completări, prin Legea nr. 591/2002, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 23 alin. (2) din Decizia președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Comunicații nr. 1331/2003 privind stabilirea procedurii de soluționare a litigiilor ce intră în competența Autorității Naționale de Reglementare în Comunicații,

PREȘEDINTELE AUTORITĂȚII NAȚIONALE PENTRU REGLEMENTARE ÎN COMUNICAȚII ȘI TEHNOLOGIA INFORMAȚIEI

emite prezenta:

DECIZIE PRIVIND SOLUȚIONAREA LITIGIULUI DINTRE S.C. ROMTELECOM S.A. ȘI S.C. UPC ROMANIA S.A.

I. Introducere

A. Sesizarea reclamantei

La data de 26 aprilie 2007, reclamanta S.C. Romtelecom S.A. (denumită în continuare *Romtelecom*), cu sediul în București, Str. Gârlei nr. 1B, sector 1, a introdus la Autoritatea Națională pentru Reglementare în Comunicații și Tehnologia Informației (denumită în continuare *ANRCTI*), în temeiul dispozițiilor art. 36 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2002 privind cadrul general de reglementare a comunicațiilor, aprobată, cu modificări și completări, prin Legea nr. 591/2002, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 1 alin. (2) din Decizia președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Comunicații nr. 1331/2003 privind stabilirea procedurii de soluționare a litigiilor ce intră în competența Autorității Naționale de Reglementare în Comunicații, o sesizare împotriva pârâtei S.C. UPC Romania S.A. (denumită în continuare *UPC*), cu sediul în București, Șos. Nordului nr. 62D, sector 1, solicitând prin aceasta, în temeiul dispozițiilor art. 5 din Ordonanța Guvernului nr.

34/2002 privind accesul la rețelele publice de comunicații electronice și la infrastructura asociată, precum și interconectarea acestora, aprobată, cu modificări și completări, prin Legea nr. 527/2002, cu modificările și completările ulterioare, stabilirea tarifului pentru serviciul de interconectare în vederea terminării în rețeaua *UPC* a apelurilor originare în rețeaua *Romtelecom*, pe baza principiului reciprocității.

Sesizarea a fost înregistrată la *ANRCTI* cu nr. 7/201742/26.04.2007.

Pentru soluționarea sesizării sale, reclamanta a ales procedura contencioasă.

B. Desfășurarea procedurii în fața *ANRCTI*

În temeiul dispozițiilor art. 7 alin. (1) din Decizia președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Comunicații nr. 1331/2003, președintele *ANRCTI*, prin Decizia nr. 1891/2007, a numit comisia responsabilă cu soluționarea litigiului dintre *Romtelecom* și *UPC* (denumită în continuare *Comisia*), formată din următoarele persoane:

- domnul Sebastian Popovici, șef serviciu Litigii, Direcția Juridică, în calitate de președinte;

- domnul Florin-Adrian Dragomir, șef serviciu Reglementări Tehnice Comunicații Electronice, Direcția Reglementare Tehnică, în calitate de membru;

- doamna Mihaela-Alexandra Mereuță, consilier juridic, Serviciul Litigii, Direcția Juridică, în calitate de membru;

- domnul Cosmin-Gabriel Stanciu, expert, Serviciul Acces și Interconectare, Direcția Reglementare Economică, în calitate de membru.

La data de 14 mai 2007, *UPC* a depus răspunsul la sesizare, înregistrat la *ANRCTI* cu nr. 7/310896/14.05.2007.

În temeiul dispozițiilor art. 18 din Decizia președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Comunicații nr. 1331/2003, părțile au fost invitate la data de 30 mai 2007 la sediul central al *ANRCTI* din București, B-dul Libertății nr. 14, sector 5, în vederea dezbaterii litigiului pe fond. Dezbaterile din cadrul acestei ședințe au fost consemnate în procesul-verbal înregistrat la *ANRCTI* cu nr. 7/314102/22.06.2007.

În temeiul dispozițiilor art. 19 din Decizia președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Comunicații nr. 1331/2003, părțile au fost invitate la data de 25 iulie 2007 la sediul central al *ANRCTI*, în vederea continuării dezbaterilor pe fond. În cadrul acestei întâlniri, în temeiul prevederilor art. 136 din Codul de procedură civilă, *Comisia* a invocat excepția de inadmisibilitate a sesizării *Romtelecom* și a pus această excepție în discuția părților. Întrucât părțile nu au formulat obiecțiuni, *Comisia* a admis excepția. Dezbaterile din cadrul ședinței din data de 25 iulie 2007 au fost consemnate în procesul-verbal înregistrat la *ANRCTI* cu nr. 7/316277/26.07.2007.

Având nevoie de timp pentru a delibera, în temeiul dispozițiilor art. 260 alin. (1) din Codul de procedură civilă, *Comisia* a amânat pronunțarea și, la datele de 10, respectiv 15 august 2007, în temeiul dispozițiilor art. 20 din Decizia președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Comunicații nr. 1331/2003, a comunicat părților soluția preliminară privind litigiul dintre *Romtelecom* și *UPC*, împreună cu măsurile propuse în vederea soluționării litigiului.

Având în vedere că niciuna dintre părți nu a transmis cerere de reanalizare a soluției preliminare, după expirarea termenului de 15 zile prevăzut la art. 21 alin. (1) din

Decizia președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Comunicații nr. 1331/2003 *Comisia* a considerat procedura finalizată.

Având în vedere complexitatea acestui litigiu, pentru o analiză temeinică a documentelor aflate la dosar, a susținerilor părților și a dispozițiilor legale aplicabile, prin Decizia președintelui *ANRCTI* nr. 2827/2007 termenul de soluționare a fost prelungit până la data de 31 octombrie 2007.

La data de 7 septembrie 2007, în temeiul dispozițiilor art. 23 alin. (1) din Decizia președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Comunicații nr. 1331/2003, *Comisia* a prezentat președintelui *ANRCTI* raportul conținând propunerile de soluționare a litigiului dintre *UPC* și *Romtelecom*.

II. Susținerile părților

A. Susținerile reclamantei

În susținerea cererii sale, *Romtelecom* a arătat că, în prezent, tarifele pe care le aplică serviciilor de interconectare furnizate sunt cele stabilite de *ANRCTI* prin Decizia președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Comunicații nr. 1459/2005 privind stabilirea tarifelor serviciilor de interconectare furnizate de S.C. „*Romtelecom*” – S.A. pe piața accesului la rețelele publice de telefonie fixă în vederea originării, terminării și tranzitului apelurilor, pe baza unui model de calculație a costurilor incrementale pe termen lung. De asemenea, reclamanta a precizat că obligații similare nu au fost impuse de *ANRCTI* și celorlalți operatori de rețele de telefonie fixă, fapt care a condus la diferențe între furnizori în ceea ce privește puterea de negociere a acordurilor de interconectare.

În ceea ce privește relația de interconectare dintre *Romtelecom* și *UPC*, reclamanta a arătat că părțile au încheiat la data de 16 iunie 2003 un acord de interconectare (Acordul de interconectare nr. 204/05/1060, denumit în continuare *Acordul*). *Romtelecom* a adăugat că, înainte de 1 ianuarie 2007, părțile au demarat negocieri în vederea încheierii unui act adițional la *Acord*, care să prevadă modificarea tarifului pentru serviciul de interconectare furnizat de pârâtă, în sensul stabilirii acestuia la nivelul celui practicat de reclamantă pentru serviciul de interconectare în cazul interconectării la nivel național, și anume 1,29 Eurocenți/minut în orele de vârf, respectiv 0,71 Eurocenți/minut în afara orelor de vârf. Reclamanta a mai precizat că *UPC* a refuzat să accepte această propunere și, mai mult, a încercat să impună aplicarea unui tarif mai mare, în valoare de 3,40 Eurocenți/minut în orele de vârf și 1,87 Eurocenți/minut în afara orelor de vârf, aceste tarife fiind cu 229% mai mari decât media tarifelor de terminare pe care *Romtelecom* le practică în relația cu pârâta.

De asemenea, reclamanta a subliniat că, deși *UPC* nu a fost desemnată ca având putere semnificativă pe piața de terminare a apelurilor în rețeaua proprie, aceasta nu înseamnă că, în fapt, nu ar avea putere semnificativă pe această piață, arătând că, la nivelul statelor membre ale Uniunii Europene, acolo unde piața de terminare a apelurilor a fost revizuită, fiecare furnizor a fost desemnat ca având putere semnificativă pe piața

de terminare a apelurilor în rețeaua proprie, indiferent de tehnologia utilizată sau de numărul de abonați.

În ceea ce privește modul în care este afectată de refuzul *UPC* de a accepta stabilirea tarifului de terminare în rețeaua sa pe baza principiului reciprocității, *Romtelecom* a arătat că, având în vedere traficul înregistrat în luna martie 2007, ar avea de achitat pârâtei, pentru serviciul de interconectare în vederea terminării apelurilor în rețeaua acesteia, o sumă cu aproximativ 17.000 Euro mai mică.

Referitor la principiul reciprocității, reclamanta a menționat avantajele aplicării acestuia, și anume asigurarea neutralității concurențiale și tehnologice, stimularea minimizării costurilor, precum și ușurința implementării acestuia, fără necesitatea alocării de resurse suplimentare din partea operatorului cu putere semnificativă sau a celor alternativi.

În cadrul dezbaterilor, *Romtelecom* a arătat că, deși *UPC* este interconectată cu reclamanta la nivel local, tarifele de interconectare percepute de aceasta sunt echivalente cu cele care au fost percepute de *Romtelecom* la nivel național anterior datei de 1 ianuarie 2007, și anume 2,27 Eurocenți/minut, exclusiv TVA, pentru apelurile inițiate în orele de vârf, respectiv 1 Eurocent/minut, exclusiv TVA, pentru apelurile inițiate în afara orelor de vârf. În continuare, reclamanta a precizat că, din momentul semnării *Acordului* și până la ultima reducere a tarifelor pentru serviciul de interconectare oferit de *Romtelecom*, care a devenit aplicabilă începând cu data de 1 ianuarie 2007, pârâta a acceptat aplicarea principiului reciprocității tarifelor pentru serviciul de interconectare în vederea terminării în rețeaua proprie.

În concluzie, reclamanta a solicitat *ANRCTI* stabilirea tarifului pentru serviciul de interconectare în vederea terminării în rețeaua *UPC* a apelurilor originare în rețeaua *Romtelecom*, pe baza principiului reciprocității, la valoarea tarifului practicat de reclamantă pentru serviciul de interconectare în cazul interconectării la nivel local, și anume 1,02 Eurocenți/minut în orele de vârf, respectiv 0,56 Eurocenți/minut în afara orelor de vârf.

B. Susținerile pârâtei

În răspunsul la sesizare, *UPC* a arătat că impunerea de către *Romtelecom* a unui tarif de terminare cu 76% mai mic decât cel practicat de pârâtă în prezent – în valoare de 2,27 Eurocenți/minut în perioada de vârf – este inacceptabilă, întrucât periclitează eforturile *UPC*, ca operator nou intrat pe piața serviciilor de voce, de a-și consolida poziția și de a deveni un concurent real pentru reclamantă pe această piață. De asemenea, având în vedere că raportul traficului schimbat între rețelele celor două părți este de 1/7, pârâta contribuind la creșterea economiilor de scară ale *Romtelecom* ca exportator net de trafic, reclamanta înregistrează beneficii, în timp ce *UPC* suportă costuri semnificative.

De asemenea, *UPC* a subliniat că deciziile președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Comunicații nr. 147/2002 și, respectiv, nr. 1459/2005, invocate de *Romtelecom* ca justificare a propunerii de micșorare a tarifului pentru serviciul de interconectare furnizat de *UPC* până la nivelul celui practicat de reclamantă nu îi sunt

opozabile, acestea vizând exclusiv *Romtelecom*, în virtutea obligațiilor acesteia ca operator cu putere semnificativă pe piața respectivă.

În ceea ce privește aplicarea principiului reciprocității la nivelul Uniunii Europene, pârâta a arătat că, din cele 15 state membre inițiale, în doar 6 state se aplică principiul reciprocității – acest principiu neînsemnând în niciun caz tarife de terminare identice; în trei dintre acestea, autoritatea de reglementare a aplicat acest principiu, iar în celelalte trei state aplicarea lui a fost convenită prin acordurile încheiate între operatori. În celelalte 9 state care nu aplică principiul reciprocității, tariful maxim ce poate fi practicat de operatorii alternativi este determinat fie prin metoda „reciprocității întârziate” (luându-se ca bază de referință media tarifelor aplicate pe o perioadă de câțiva ani înainte de către operatorul desemnat ca având putere semnificativă), fie prin stabilirea unui procent maxim cu care tarifele operatorului alternativ pot fi mai mari decât cele reglementate pentru furnizorul cu putere semnificativă.

UPC a mai precizat că, potrivit noului cadru de reglementare european în domeniu, obligația de a oferi servicii de interconectare la tarife stabilite în funcție de costuri poate fi impusă exclusiv operatorului desemnat ca având putere semnificativă pe piață. Pârâta a adăugat că autoritățile de reglementare au fost constante în a nu extinde această obligație și asupra operatorilor alternativi, aceștia urmând a stabili tarifele de terminare în urma negocierilor comerciale, iar, în situația în care aceste negocieri au eșuat, problema a fost supusă consultării publice, fiind una de interes major pentru întreaga industrie. În opinia *UPC*, la baza alegerii modalității de stabilire a tarifului de terminare în rețeaua unui operator alternativ trebuie să stea principiul eficienței economice și cel al stimulării creșterii concurenței pe piață.

În ceea ce privește fundamentarea tarifului de 3,40 Eurocenți, pârâta a arătat că acesta a rezultat din aplicarea principiului „reciprocității întârziate”, tariful de referință fiind cel practicat de *Romtelecom* în anul 2003 în cazul interconectării la nivel regional, în valoare de 2,14 Eurocenți/minut, la care a fost adăugat un premiu de risc cuprins între 12% și 17%, precum și alte costuri considerate confidentiale. Ulterior, *UPC* a transmis modalitatea de calcul a acestui tarif prin adresa înregistrată la *ANRCTI* cu nr. 7/313533/19.06.2007.

III. Competența ANRCTI

Potrivit dispozițiilor art. 4 alin. (1) lit. i) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 134/2006 privind înființarea Autorității Naționale pentru Reglementare în Comunicații și Tehnologia Informației, una dintre funcțiile *ANRCTI* este aceea de organ de decizie în soluționarea litigiilor dintre furnizorii de rețele și de servicii în domeniul comunicațiilor electronice, în scopul asigurării liberei concurențe și al protecției intereselor utilizatorilor pe piețele acestor servicii, iar, potrivit dispozițiilor art. 36 alin. (1) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2002 privind cadrul general de reglementare a comunicațiilor, aprobată, cu modificări și completări, prin Legea nr. 591/2002, cu modificările și completările ulterioare, „Art. 36. – (1) În situația apariției unui litigiu între furnizori de rețele sau de servicii de comunicații electronice în legătură cu obligațiile impuse acestora prin dispozițiile prezentei ordonanțe de urgență sau ale legislației

speciale în domeniul comunicațiilor electronice sau de către ANRCTI în conformitate cu aceste dispoziții, partea interesată poate sesiza ANRCTI în vederea soluționării litigiului sau poate introduce o cerere de chemare în judecată la instanța competentă. ANRCTI soluționează litigiul în termen de 4 luni de la data sesizării, în afara situațiilor excepționale, în care un termen mai lung este necesar pentru buna soluționare a cazului.

[...]

(4) Decizia emisă de președintele ANRCTI, în condițiile prezentului articol, constituie act administrativ-jurisdicțional, putând fi atacată în contencios administrativ [...].”

Așadar, ANRCTI are calitatea de organ administrativ-jurisdicțional specializat în soluționarea litigiilor din domeniul comunicațiilor electronice, iar, potrivit acestor dispoziții legale, competența sa materială este limitată la soluționarea litigiilor născute în legătură cu obligațiile impuse furnizorilor prin dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 79/2002 sau ale legislației speciale în domeniul comunicațiilor electronice ori de către ANRCTI în conformitate cu aceste dispoziții. În consecință, în cazul în care un litigiu este ocazionat de încălcarea de către un furnizor doar a unor obligații de drept comun, fără să se încalce și obligații specifice prevăzute de legislația din domeniul comunicațiilor electronice, litigiul nu este de competența ANRCTI și urmează a fi soluționat potrivit normelor de drept comun, în acest sens fiind și practica autorității.

Obligațiile specifice prevăzute de legislația din domeniul comunicațiilor electronice sunt acelea impuse fie direct, prin dispozițiile legislației primare (Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2002 și celelalte acte normative din domeniul comunicațiilor electronice), fie indirect, prin dispozițiile legislației secundare elaborate de către ANRCTI. În ceea ce privește acest din urmă caz, ca regulă, ANRCTI poate impune obligații în sarcina furnizorilor numai după parcurgerea obligatorie a următoarelor etape:

a) identificarea piețelor relevante specifice (de gros sau cu amănuntul), în conformitate cu prevederile Recomandării Comisiei Europene 2003/311/CE privind piețele relevante ale produselor și serviciilor din sectorul comunicațiilor electronice susceptibile de a fi reglementate *ex ante* în conformitate cu Directiva 2002/21/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind cadrul comun de reglementare a rețelelor și serviciilor de comunicații electronice;

b) desemnarea pe piețele unde nu există concurență efectivă a furnizorilor cu putere semnificativă pe aceste piețe, potrivit prevederilor Instrucțiunilor Comisiei Europene pentru efectuarea analizelor de piață și determinarea puterii semnificative pe piață;

c) impunerea, în sarcina furnizorilor desemnați cu putere semnificativă pe piață, a uneia sau mai multora dintre obligațiile prevăzute la art. 9-13 din Ordonanța Guvernului nr. 34/2002 privind accesul la rețelele publice de comunicații electronice și la infrastructura asociată, precum și interconectarea acestora, aprobată, cu modificări și completări, prin Legea nr. 527/2002, cu modificările și completările ulterioare, în cazul piețelor de gros, respectiv la art. 15, 16 și 18 din Legea nr. 304/2003 pentru serviciul universal și drepturile utilizatorilor cu privire la rețelele și serviciile de comunicații electronice, cu modificările și completările ulterioare, în cazul piețelor cu amănuntul.

Pe de altă parte, art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 34/2002 instituie o excepție de la regula generală conform căreia obligații specifice în ceea ce privește accesul și

interconectarea pot fi impuse doar operatorilor cu putere semnificativă în conformitate cu prevederile art. 8 din același act normativ și ale Capitolului V – „Reguli aplicabile furnizorilor de rețele și servicii de comunicații electronice cu putere semnificativă pe piață” din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2002.

Potrivit prevederilor art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 34/2002, în calitatea sa de autoritate de reglementare, în vederea asigurării unui mediu concurențial, *ANRCTI* are atribuția generală de a lua toate măsurile necesare în vederea realizării accesului și interconectării în condiții adecvate, cu respectarea principiilor eficienței economice, promovării concurenței și maximizării beneficiului utilizatorului final, putând stabili în acest caz și condițiile în care se realizează interconectarea sau accesul.

În aplicarea prevederilor legale menționate mai sus, *ANRCTI* poate impune obligații în sarcina operatorilor care controlează accesul la utilizatorii finali, inclusiv, acolo unde este cazul, obligația de a asigura interconectarea rețelelor acestora, dacă impunerea acestor obligații este necesară pentru asigurarea conectivității între utilizatorii finali. Obligațiile astfel impuse trebuie să fie obiective, transparente, proporționale și nediscriminatorii.

Căile procedurale prin care *ANRCTI* poate lua aceste măsuri sunt stabilite de prevederile art. 5 alin. (5), astfel: fie din proprie inițiativă sau la cererea unui furnizor, cu respectarea procedurilor prevăzute la art. 34¹ și 50 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2002 (consultare publică națională și notificarea Comisiei Europene și a celorlalte autorități de reglementare din statele-membre), fie, în cazul în care în urma negocierilor dintre furnizori nu se poate ajunge la încheierea unui acord, la cererea oricăreia dintre părțile implicate, cu respectarea procedurii prevăzute la art. 36 din același act normativ (procedura de soluționare a litigiilor).

Așadar, din coroborarea dispozițiilor art. 5 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 34/2002 și ale art. 36 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2002, rezultă că, în cazul în care *ANRCTI* este investită cu soluționarea unui litigiu în materia accesului și interconectării, competența ei materială este stabilită de prevederile art. 36, astfel cum au fost prezentate mai sus. Prin urmare, în cadrul soluționării unui astfel de litigiu, autoritatea de reglementare nu poate impune obligații noi, ci este abilitată să stabilească exclusiv acele condiții care sunt în legătură cu obligații de drept public impuse anterior în una din cele două modalități arătate mai sus.

Atât în situația în care intenționează să impună obligații în sarcina furnizorilor desemnați cu putere semnificativă pe piață în conformitate cu prevederile art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 34/2002 și ale Capitolului V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2002, cât și în situația în care intenționează să impună obligații în sarcina furnizorilor care controlează accesul la utilizatorii finali în conformitate cu prevederile art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 34/2002, *ANRCTI* are obligația de a parcurge procedurile stabilite la art. 34¹ și 50 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2002. Având în vedere că, potrivit prevederilor art. 50, deciziile de soluționare a litigiilor sunt exceptate de la procedura de consultare publică și, pe cale de consecință, și de la procedura notificării Comisiei Europene și a celorlalte autorități de reglementare din statele-membre, rezultă că autoritatea de reglementare nu poate impune obligații noi în cadrul procedurii de soluționare a litigiilor.

Așadar, din punct de vedere procedural, în ceea ce privește sesizările furnizorilor care solicită luarea de către *ANRCTI*, în cadrul procedurii de soluționare a litigiilor, a unor măsuri în temeiul dispozițiilor art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 34/2002 ce constau în impunerea unor obligații noi în sarcina unor furnizori, acestea vor fi respinse, însă *ANRCTI* urmează a analiza măsurile solicitate, care vor putea fi dispuse numai cu respectarea procedurilor de consultare publică și de notificare a Comisiei Europene și autorităților de reglementare din statele-membre.

În concluzie, în ceea ce privește sesizarea *Romtelecom*, prin care acest furnizor a solicitat, în temeiul dispozițiilor art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 34/2002, stabilirea tarifului pentru serviciul de interconectare în vederea terminării apelurilor în rețeaua *UPC* pe baza principiului reciprocității, având în vedere considerentele expuse și faptul că, la data introducerii sesizării, *UPC* nu avea obligații impuse în niciuna dintre modalitățile prezentate, aceasta urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

**FAȚĂ DE CONSIDERENTELE PREZENTATE MAI SUS, PREȘEDINTELE
AUTORITĂȚII NAȚIONALE PENTRU REGLEMENTARE ÎN COMUNICAȚII ȘI
TEHNOLOGIA INFORMAȚIEI DECIDE:**

Respinge ca inadmisibilă cererea S.C. Romtelecom S.A., cu sediul în București, Str. Gârlei nr. 1B, sector 1, împotriva S.C. UPC Romania S.A., cu sediul în București, Șos. Nordului nr. 62D, sector 1, privind stabilirea tarifului pentru serviciul de interconectare în vederea terminării în rețeaua S.C. UPC Romania S.A. a apelurilor originare în rețeaua S.C. Romtelecom S.A. pe baza principiului reciprocității, la valoarea tarifului practicat de reclamantă pentru serviciul de interconectare în cazul interconectării la nivel local, și anume 1,02 Eurocenți/minut în orele de vârf, respectiv 0,56 Eurocenți/minut în afara orelor de vârf.

Prezenta decizie este obligatorie, se comunică părților și se publică pe pagina de internet a Autorității Naționale pentru Reglementare în Comunicații și Tehnologia Informației.

Prezenta decizie constituie act administrativ-jurisdicțional, putând fi atacată în contencios administrativ, la Curtea de Apel București, în termen de 30 de zile de la comunicare, fără parcurgerea procedurii prealabile prevăzute la art. 7 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

**PREȘEDINTE,
DAN CRISTIAN GEORGESCU**

București, 10 septembrie 2007
Nr. 3.064